

M
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA 20
DE
IVRE PRINCIPIS
CIRCA
RES NVLLIVS
IN GENERE, ET IN SPECIE
REGIS PRVSSORVM
CIRCA
RES NVLLIVS IN BORVSSIA.

QVAM
CONSENSV ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
AD
SVM MOS IN VTROQVE IVRE HONORES
OBTINENDOS

D. OCTOBR. MDCCCXXXVII.
PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT
AVCTOR
CAROLVS FRIDERICVS PAVLI
SAALFELDENSIS PRVSSVS.

HALAE MAGDEBVRGICAE,
TYPIS IO. CHRISTIANI HENDELII, ACAD. TYPOGR.

DISSERTATIO IN ACADEMIA IURIDICA

IVRE PRINCIPIS

RES NALLVS

REGIS PRVSSORVM

RES NALLVS IN RUSSIA

CONSENSV IIVSTRV ICTORVM ORDINIS

SVMMOS IN VIVROVEIVRE HONORES

CAROLVS FRIDERICVS PAVLVS

CHRISTIANUS HENDEL

PERILLVSTRI
ATQVE
EXCELLENTISSIMO
DOMINO
REINHOLDO, FRIDE-
RICO DE SAHME,

SVPREMI IN PRVSSIA TRIBVNALIS
CONSILIARIO

CONSISTORII SAMBIENSIS PRAESIDI

ALMAE ALBERTINAE DIRECTORI

CANCELLARIO ET H. T. RECTORI MAGNIFICO,

FACVLTATIS IVRIDICAE PRIMARIO

DOMINO SVO GRATIOSO.

PERILLVSTRI
ATQVE
EXCELLENTISSIMO
DOMINO
CAROLO HENRICO
DE BOEHMER,
REGIS BORVSSORVM A CONSILIIS INTIMIS
COLLEGII GLOGAVIENSIS SVPREMI
DIRECTORI
CONSISTORII DVCATVS GLOGAVIENSIS
PRAESIDI SECVNDO

DOMINO SVO GRATIOSO.

FAVTO RIVL V STRI RROT VAV
ATQVE
DOCTISSIMO
DOMINO
CAROLO AVGVSTO
KAVDERBACH,
REGIS BORVSSIAE POTENTISSIMI
A CONSILII AVLICIS
STATVVM PROVINCIALIVM CROSNEN-
SIVM SYNDICO

MERITISSIMO
CAROLVS FRIDERICVS PAVLLI

FAVORIBVS ATQVE PATRONIS

PLAGELLAS HAS DEVOTI ANIMI

MONVMENTVM

CONSECRAT

CAROLVS FRIDERICVS PAVLI

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
DE
IVRE PRINCIPIS CIRCA RES
NULLIVS IN GENERE, ET IN SPECIE
DE IVRE REGIS BORVSSORVM CIRCA
RES NULLIVS IN BORVSSIA.

CAPVT I.
DE
IVRE PRINCIPIS CIRCA RES NULLIVS
IN GENERE.

§. 1.
Ius proprium dicitur quod vni cuidam
in singulari soli competit.

§. 2.
Res nullius est, in quam nemini ius proprium
competit, quum *propria* dicatur, in quam alicui
competit ius proprium.

Schol. 1. Duplex rebus iuridicis inest divisionis funda-
mentum. Respicias enim vel earum qualitates physica^s
vel

vel morales, & habebis ex quo rerum diuisiones fluant. Nostram diuisionem non a physicis, sed moralibus qualitatibus desumptam esse, primo patet intuitu.

Schol. 2. Differt plane significatus rerum nullius in pr. I. de R. D. ab Imperatore Iustiniano traditus, Hic enim illam speciem rerum extra patrimonium res nullius esse dicit, in quam nemini hominum, neque in singulari soli cuidam, neque omni multitudini hominum ius quoddam competit; sic easdem res ad nullius refert, quas Caius ad res diuini iuris referendas censet. Vterque diuisionum Auctor duas numerant rerum nullius, aut rerum diuini iuris species, sacras res scilicet & religiosas. Calculum iis qui tertiam rerum nullius addunt speciem, nimirum sanctas vel exinde denegamus, quod aduente Imperatore ipse Caius sanctas res tantum quodammodo iuris diuini esse, sicque similitudinem quamdam tantum inter res diuini iuris sanctasque subesse adferit. L. i. pr. D. de R. D.

§. 3.

Res extra patrimonium dicuntur, in quas nulli hominum in singulari soli ius proprium competit.

Schol. Referuntur quidem ad species rerum extra patrimonium res communes, quarum vsus tamen omnibus hominibus patet; quoniam vero hic vsus omnibus hominibus communis non sit ius proprium (§. 1.) non obstat, quominus nihilo secius etiam secundum nostram definitionem res communes ad res extra patrimonium referri possint.

§. 4.

Omnes res nullius sunt res extra patrimonium; sed non omnes res extra patrimonium sunt res nullius.

Quum

Quum res nullius sit, in quam nemini ius proprium competit (§. 2.) nec homini cuidam soli in singulari ius proprium in rem nullius competere potest; talis vero res dum extra patrimonium dicatur, (§. 3.) res omnes nullius res extra patrimonium esse consequens est.

Exinde vero, quoniam nulli hominum in singulari soli ius proprium in rem extra patrimonium competit, quum alia praeter hominem adsumuntur subiecta iuris proprii capacia, Deus nimirum deest adhuc concludendi medium: nemini competere ius quoddam proprium in talem rem. Posita ergo re extra patrimonium, nondum res nullius ponitur.

§. 5.

Natura quaelibet res est nullius.

Quum natura quoad homines omnes, eadem sit, natura etiam eadem hominibus in res competere debent; sicque nemini prae aliis ius quoddam in singulari soli, quod dicitur ius proprium (§. 1.) in res competere potest. Sunt itaque natura res omnes tales, in quas nemini competit ius proprium: quales quum dicantur res nullius, (§. 2.) natura quaelibet res est nullius.

§. 6.

Postquam per occupationem dominia rerum introducta, duplici modo fieri potest, rem quamdam esse rem nullius; vel ita, si nunquam occupata; vel ita, si occupatione ius proprium quidem in eam adquisitum, illud vero iterum amissum.

Quum res omnes natura sint nullius, (§. 5.) & vnicus, quo propriae fieri possunt, modus sit occupatio (§. 175. P. II. Iuris Natur. Philosophi:) quod quae nondum occupatae sunt, adhuc nullius sint, in aprico iacet.

B

Quum-

10 DISSERTATIO INAUGURALIS

Quumque si quidem per occupationem ius proprium in rem acquisitum, illud vero iterum amissum, rem in priorem statum recidere necesse sit; res omnes vero ante occupationem res nullius fuerint (§. 5.) quin & hoc casu sint nullius dubio caret. Sic itaque duplici, in propositione determinato modo, fieri potest, rem quamdam post introducta rerum dominia esse rem nullius.

§. 7.

Res nullius vel est naturaliter talis, quo nomine venit, si in eam nemini unquam ius proprium competiit; vel facta hominis talis, quo nomine venit, si in eam alicui quidem ius proprium olim competiit, iam vero talis est, in quam nemini ius proprium competit. B. SCHAUMBURG in *Comp. Iur. Dig. L. 41. T. I. §. 9.*

§. 8.

Res, quae nunquam occupatae, quamvis occupari possint; ut & res, quarum occupatio impossibilis, sunt res nullius naturaliter tales.

Quum ex rebus nullius, quales natura sunt res omnes (§. 5.) non nisi per occupationem res propriae fieri possint: (§. 125. P. II. Iur. Nat. Philosophi) omnes vero res vel nullius, vel proprias esse necesse sit: (§. 2.) patet, tam res, quae nunquam occupatae, quamvis occupari possint, quam eas, quarum occupatio impossibilis, esse res nullius, & quidem tales, in quas nemini unquam ius proprium competiit, sicque res nullius naturaliter tales. (§. 7.)

§. 9.

Res omnes limites respuentes sunt res nullius naturaliter tales.

Quum occupatio sit factum, quo quis declarat, rem nullius suam esse debere, & hanc in eum statum redigit, vt sua esse possit, res omnes limites respuens vero, tale factum non admittat, occupari nequit. Ast enim vero res cuius occupatio impossibilis, est res nullius naturaliter talis: (§. 7.) sunt itaque res, omnes limites respuentes, res nullius naturaliter tales.

Schol. Limites quum respuat vastus Oceanus, nullius erit. Alia quaestio est de maris parte, territorium quoddam adluente.

§. IO.

Res vsus inexhausti esse dicuntur, quarum vsus omnibus sufficit hominibus, & iisdem patet quoties eadem indigent.

§. II.

Res vsus inexhausti sunt res nullius naturaliter tales.

Res omnes quum sint natura nullius, (§. 5.) vides, mutationem adesse, si res fiant propriae, quae quum habeat in eo rationem, tum, quia vsus rei non omnibus sufficit, tum quia non omnibus, quoties eodem indigent, patet, recte concludis: cessante hac ratione occupationem fore actum frustraneum, qualem Lex Naturae edere vetat; hincque moraliter fore impossibilem. Iam vero res vsus inexhausti tales sunt: (§. 10.) hinc quoque quum per demonstrata earum adquisitio moraliter impossibilis, res vsus inexhausti erunt nullius naturaliter tales, (§. 7.)

Schol. 1. Sic aer quoad transpirationem; aqua profluens quoad lauationem atque potum; sirtis in mari; arena maris; via publica quoad transitum innoxium sunt res nullius naturaliter tales.

2. Quum impossibilitas occupandi rem moralis, vsum tan-

12 DISSERTATIO INAUGVRALIS

tum respiciat, & vna eademque res varium praestare possit
vsum, quorum alter inexhaustus, alter vero exhaustus, vi-
des vnā eandemque rem quoad alterum vsum occupari
posse repugnare, quoad alterum vero occupationem istius-
modi rei possibilem esse.

§. 12.

*Res inculta dicitur, quae nondum ita formata,
prout eam formatam esse indigentia humana requi-
rit.*

§. 13.

Res incultae sunt res nullius naturaliter tales.

Homines nil adpetunt, nisi quod sibi repraesentant tamquam
bonum, hinc res incultas vel plane non occupant, vel si oc-
cupant, statim ad culturam eas perducunt, (§. 12.) quippe quarum
dominium sibi tamquam bonum alias repraesentare ne-
queunt. Quum itaque res inculta tamquam talis numquam
occupetur, res vero quae nondum occupata, sit res nullius
naturaliter talis: (§. 7.) res incultae sunt res nullius naturali-
ter tales.

§. 14.

*Animalia fera sunt, quae non nisi vi retineri
possunt.*

Schol. Ad feras etiam pisces & aves referendas esse, quae non
sunt domesticae, ex definitione data patet.

§. 15.

*Animalia fera sunt res nullius naturaliter tales,
quamdiu uondum inclusa fuerint.*

Quum animalia fera sint, quae non nisi vi retinentur, (§. 14.)
sequitur ea, si non sunt inclusa, in eo statu non esse, ut tua
esse possint, quod quum ad occupationem requiratur, istius-
modi

modi fera nondum sunt res occupatae. Tales dicimus res nullius naturaliter tales. (§. 7.) Ergo fera animalia nondum inclusa sunt res nullius naturaliter tales.

Pone vero ea esse inclusa, tum in eo statu sunt, vt tua esse possint; & per inclusionem v. gr. in viuarium, *Halter*, satis animum tuum declarasti, te velle, vt tua sint: hinc ea occupasti, ideoque quotiescumque inclusa non sunt, fuerint res nullius.

Schol. 1. Miror sane cum MOSERO in *den unpartheyischen Urtheilen von Iuristischen und Historischen Büchern P. III. n. 12. p. 242.* & acutissimum LEYSERVM dissentire a nobis in *Med. ad ff. spec. 440. med. 3.* vbi dominiis semel introductis fera animalia eiusmodi iuris esse credit, cuius est fundus, in quo vagantur. *Si abeunt ex eo fundo*, inquit, *& in alium transeunt*, huius dominum suum iterum faciunt dominum. At quonam titulo dominus fundi, eius etiam dominium tenet, quod in fundo suo libere vagatur? Certe nullo. Sed exinde sibi met ipse LEYSERVS contradixisse videtur, quod fera, aiat, abeuntia ex fundo in eius deueniant dominium in cuius fundum transeunt. Siccine dominium non ius reale est? Allegat LEYSERVS quidem *Ius Prou. Alemann. cap. 352. §. 6. 7. 9.* Sed exinde iura naturalia probasse ridiculum.

§. 16.

Res quae existere incoeperunt, quarum existentiae fundamentum in nullius dominio est, sunt res nullius naturaliter tales.

Res quae existere incipiunt, existentiae fundamentum vero rei alii debent, huius rei sunt fructus, quia sunt res ex re provenientes, pone fundamentum rei consistere incipientis in dominio esse, tum res iam iam existens quoniam fructus rei est domini rei, in dominio erit domini fundamenti, seu rei ex qua proueniunt.

Pone vero quod fundamentum talis rei modo existentis in

14 DISSERTATIO INAUGVRALIS

nullius fit dominio: tum nec res existere incipiens in alicuius dominio est, sed quum antea non fuit, sed tantum existere incoepit, nondum accipari potuit; talis vero res est nullius naturaliter talis: (§. 7.) hinc res, quae existere incoeperunt, quarum existentiae fundamentum in nullius dominio est, sunt res nullius.

Schol. Hinc ova & pulli a Gallina derelicta exclusi, sunt nullius. Sic ex eodem fundamento Iuturnae (*die Gesund-Brunnen*) erunt res nullius.

§ 17.

Res existere incipientes, quarum existentiae fundamentum ignoratur, sunt nullius naturaliter tales.

Quum enim per hypothesin fundamentum harum rerum ignoretur, patet nec id fundamentum potuisse dominio subici. E. idem obtinet quod §. praeced. demonstratum.

Schol. Hinc lapilli & gemmae, &c. (corallia, Margaritae & succinum) quae inveniuntur, erunt nullius naturaliter tales. §. 18. I. de R. D.

§. 18.

Res quae ignorantur sunt res nullius naturaliter tales.

Quidquid enim ignoratur dominio occupatione subici non potuit, hinc res adhuc in eo statu est, quo natura erat; erat vero nullius (§. 5.) & quum numquam occupata, naturaliter talis. (§. 7.) Sicque res quae ignorantur sunt res nullius naturaliter tales.

Schol. Ad hanc speciem rerum nullius pertinent metalla, fossilia, reliqua subterranea.

Schol. Haec sufficiant de speciebus rerum naturaliter nullius.

lius. Iam progredior ad res nullius, quae sunt factio ho-
minum tales.

§. 19.

Res derelicta dicitur, quam dominus in domi-
nio suo esse nude non vult.

Schol. Si quis non amplius vult rem quamdam suam esse,
hoc duplici modo velle potest; vel ita, vt de successore
suo in dominio suo plane non sit sollicitus, quo casu *nude*
vult, rem suam in dominio suo amplius non esse; vel ita,
vt sollicitus de successore in dominio sit, quo casu non nude
vult, rem amplius in suo dominio non esse, quum simul ali-
quid praeter hoc velit. In posteriori casu vero vel certum
individuum determinat, quem vult esse suum successorem,
vel tantum in genere successorem determinat.

§. 20.

Res derelicta est res nullius factio hominis talis.

Quum enim praeter dominum nemo ius proprium in ta-
lem rem habere possit, dominus vero talis esse amplius non
vult, (§. 19.) nemini in talem rem competit ius proprium,
estque nullius; (§. 5.) & quidem ita, vt ea in dominio
fuerit, quales res quum dicantur nullius factio hominis tales:
(§. 7.) vides cur res derelicta sit res nullius factio hominis
talis.

Schol. Quid ad derelictionem in persona domini requira-
tur, ostendere nostrum non est.

§. 21.

Res amissa dicitur, quae eo qui illam habet, in-
animaduemente in humum cadit & eodem abeunte
ibidem relinquitur; *res abiecta* vero dicitur quam is,
qui eam habet, propter imminens periculum sciens
ex sua detentione dimittit.

§. 22.

§. 22.

Res amissae & abiectae non sunt res derelictae; nec possunt rebus nullius adnumerari.

Res amissa domino inanimaduertenti subtrahitur, & abiecta a domino sciente propter periculum imminens ex sua detentione dimittitur; (§. 21.) sic dominus nequitiam declarauit se nolle ut res amplius sua sit, sed potius eam retinere in dominio vult, modo in priori casu sciret, in posteriori posset, hinc quum ad rem derelictam declaratio domini sit necessaria, quod dominus rem in suo dominio esse nude non velit: (§. 19.) res amissas & abiectas res derelictas non esse nemo non videt.

Iam quum dominus per modo dicta dominium non amittat, res amissae & abiectae tales sunt, in quas alicui competit ius proprium; quales quum res propriae sint, (§. 2.) has res rebus nullius adnumerari non posse planum est.

Schol. Per accidens tamen euenire potest, ut fiant nullius, si dominus nullo modo inuestigari potest.

§. 23.

Bona vacantia sunt hereditas in quam nemini competit ius hereditarium.

Schol. Quoniam sit inter bona vacantia, caduca & ereptitia differentia secundum Ius Romanum, nostrum non est pro praesenti instituto disquirere, quam disquisitionem tamen suscepit & optime expediuit SCHVLTE in *Diss. de iure Fisci in hereditates priuatorum.*

Schol. In vernacula nostra solent quidem bona vacantia exprimi per *Herrenlose Güther*, uti reddit SIMON in *Diss. de bonis vacantibus*, vulgo *Herrenlose Güther*; sed rectius a COCCIO in *Diss. de bonis vacantibus*, *Erblose Güther* adpellantur, quum vox Germanica, *Herrenlose Güther*, latius pateat voce Latina.

§. 24.

§. 24.

Bona vacantia sunt res nullius factio hominis tales.

Bona vacantia quum sint hereditas, seu complexus bonorum, quae defunctus remittit, defunctus vero nulla inter vivos iura, sic neque dominium amplius habere possit, in hanc tamen hereditatem nemo ius hereditarium habeat, (§. 23) nemini in bona vacantia ius competit proprium; quales res quum sint nullius (§. 2.) bona vacantia erunt res nullius.

At quum sint hereditas seu bona a defuncto relicta, adquisitionem quidem in ea erat ius proprium, quod vero iterum amissum. Tales res dicimus res nullius factio hominis tales, (§. 7.) hinc bona vacantia esse res nullius factio hominis tales, evidens est.

§. 25.

Res desertae dicuntur res immobiles, quarum dominus ignoratur, & thesaurus est res mobilis abditata, cuius dominus ignoratur.

Schol. Quanam sit inter res incultas & desertas differentia, patebit ex definitionum collatione. Quamvis vero vox: res desertae, sit adhuc quantum scio, inter DD. Iuris Naturalis terminus vagus, mearum tamen partium esse duxi, huic vocabulo fixum tribuere significatum, ut hoc modo magis distincte singulas rerum nullius species enumerare possim; quod quum regulis Logicis conveniat, nemo mihi hoc, ut spero, vitio vertet.

§. 26.

Tam res desertae quam thesaurus sunt res nullius factio hominis tales.

Quum res desertae tam, quam thesaurus sint res quarum

C

domi-

dominus ignoratur: (§. 25.) perinde est, ac si dominum non haberent; quum non esse & non adparere in Moralibus idem sit. At enimvero res quae desierunt esse in dominio sunt res nullius facto hominis tales, (§. 7.) E. res desertae tam, quam thesaurus sunt res nullius facto hominis tales.

§. 27.

Iactus missilium est abiectio rei, aurae popularis captandae gratia.

§. 28.

Per iactum missilium dominus rei declarat, se dominium in alios transferre velle.

Finis iactus missilium est captatio aurae popularis; (§. 20.) quem quum aliter adsequi nequeat per iactum, quam vt dominium in alios transferat, finem vero intendens etiam media velle. debeat (Philos. in Ontol. §. 941.) hinc per iactum missilium dominus rei declarat se dominium in alios transferre velle.

§. 29.

Res per iactum missilium abiecta, non est res nullius.

Per iactum missilium a domino dominium transfertur in alios; (§. 28.) hinc iis competit ius proprium per adprehensionem missilia in suum dominium redigendi. E. res per iactum missilium abiecta non est res nullius.

Schol. Felicius hinc Imperator §. 46. I. de A. R. D. & L. 9. §. 7. ff. de A. R. D. argumentatus est B. HEINECCIO in *Elem. Iur. Ciuil.* §. 384. B. THOMASIO ad I. & pluribus Ictis, res per iactum missilium abiectas ad res derelictas referentibus, Imperatoris vero defensionem suscepit B. GYNDLINGIUS, & nobiscum sentit Perillustr. DE SAHME in
der

der gründlichen Einleitung zur Preussischen Rechts-Gelahrtheit
B. II. T. II. § 53.

§. 30.

Personae & res hostium non sunt res nullius.

Belligeranti in hostem non competit ius, nisi ad auferendam iusti belli iustificantem causam; quum vero ad id non requiratur, ut personae, aut res hostiles fiant nullius, sequitur personas, resque hostium non esse res nullius.

Schol. Non ergo caute loquuntur, qui ereptionem hostilium rerum, occupationem bellicam nuncupant; quum omnis occupatio supponat res nullius. Quidquid enim eripitur hosti aut nostrum fuit, aut in securitatem eripimus; in illud numquam hosti, semper nobis competiit dominium: in hoc hosti quidem competiit, sed ob ius ad securitatem nobis competens, ad transferendum in non est obligatus. Nec LL. Romanae, nec mores plurimorum populorum antiquorum ipsis errantibus praestant asyllum. Non enim id esse Iuris Naturalis existiment; quod pro tali Romani habuere, veteresque populi, sed quod ex natura rerum & essentia legitimo nexu deduci potest.

Schol. Haecenus quantum sufficit de speciebus rerum nullius actum. Iam specialius de principis circa has res nullius, si in territorio suo existunt, iure erit agendum.

§. 31.

Ius occupandi res nullius est facultas moralis, vi cuius quis res nullius sibi proprias facere potest.

Schol. 1. Differunt ergo occupatio & ius occupandi, quum illud in facto consistat, hoc vero in iure. Vtrumque suos species habet, quos tamen enumerare superfluum duxi. Monere tantum e re aestimo: species occupationis tres, venationem, occupationem bellicam, & inventionem hodie falsos esse, nec omnia exhaustire. Occupatio bellica enim

enim huc non referenda, quum personae & res hostium non sint nullius. (§. 30.) Dantur vero etiam res nullius immobiles (§. 25.) quarum adquisitio tamen nec ad venationem, nec occupationem bellicam, nec ad inuentionem referre poteris. De quo plenius egit LEYSERVS in *Medit. ad ff. spec. 439 med. 4.*

§. 32.

Natura omnibus eatenus competit ius occupandi res nullius quatenus eisdem indigent.

LL. Naturales omnibus tollendi indigentiam imponunt obligationem, sic & facultatem concedunt moralem ad omne id, quo tollitur indigentia; quod quum fieri possit occupatione rerum nullius, hinc natura omnibus competit ius occupandi res nullius, quatenus est medium ad finem; sicque quatenus iisdem indigent.

§. 33.

Ius occupandi res nullius natura est res incorporalis nullius.

Omne ius utilitatem praestat, nec persona, hinc res iuridica est, talis vero, quae sensibus externis percipi, (seu ut omnes sensus ad tactum reducam, tangi) nequit, sicque res est incorporalis. Vides hinc ius occupandi esse rem incorporalem; & quum idem ius natura omnibus competat, aequaliter, (§. 32.) sicque nemini in singulari soli; quod quum rem nullius efficiat (§. 2. 1.) ius occupandi res nullius natura esse rem incorporalem nullius recte dici potest.

§. 34.

Ius occupandi res nullius fieri potest ius proprium.

Legi Naturae non repugnat ut res nullius desinant esse tales, sicque fiant propriae res. (Philos. Jur. Nat. Part. II, §. 108.)

§. 108.) quum res propriae contradictorie oppositae sint rebus nullius, (§. 2.) hinc quum ius occupandi res nullius natura sit res incorporalis nullius (§. 33.) & hoc ius posse fieri proprium omni dubio caret.

§. 35.

Si ius occupandi res nullius factum est ius proprium, *ius occupandi res nullius dicitur occupatum.*

§. 36.

Quamvis ius occupandi res nullius occupatum, tamen singulae res nullius manent tales.

Ius occupandi res nullius dicitur, vi cuius quis res nullius sibi proprias facere potest, (§. 31.) & si hoc ius proprium est, dicitur occupatum, (§. 35.) Hinc si ius occupandi res nullius occupatum, nil nisi ius proprium adest res nullius sibi faciendi proprias, neququam vero res nullius actu proprias redditae esse. Ergo quamvis ius occupandi res nullius occupatum, tamen singulae res nullius tales manent.

Schol. Sic e. g. iure occupandi animalia fera, (quod speciali nomine ius venandi dicitur) occupato, nondum fera tibi propria reddidisti, sed actus occupationis, qui hoc casu venatio dicitur, ad id, vt fera tua sint, sequatur necesse est.

§. 37.

Res nullius dicuntur absolute tales quae ita nullius sunt, vt nec ius, eas occupandi, occupatum fit; secundum quid nullius vero dicuntur, si quidem nullius sunt, sed ius eas occupandi occupatum est.

§. 38.

Ius occupandi res nullius vel in totum vel in tantum occupatum esse potest.

Ius occupandi res nullius natura est res nullius (§. 33.) & dicitur tum occupatum, quum ius est proprium; (§. 35.) at quum omnes res nullius, si fieri debeant propriae, occupationem supponant; (Phil. I. N. Part. II. §. 175.) quae est factum, quo quis declarat, rem nullius suam esse debere, & eam in hunc statum redigit, ut sua esse possit, (Phil. l. c. §. 174.) constat, aliquem declarare posse se velle, ut ius occupandi res nullius ita suum sit, ut omnes res nullius possit occupare, vel circa nonnullas res nullius tantum hanc voluntatem declarare. Vides E. ius occupandi res nullius vel in totum vel in tantum occupatum esse posse.

§. 39.

Si ius occupandi res nullius in tantum occupatum, reliquae res nullius sunt absolute tales.

Quum enim ius occupandi res nullius & in tantum possit esse occupatum. Eumque in eo consistat, ut ius nonnullas tantum res nullius occupandi factum sit proprium (§. 38.) reliquae res nullius ita nullius manent, ut nec ius earum occupandi sit occupatum; hae quum dicantur res nullius absolute tales: (§. 37.) sequitur, ut si ius occupandi res nullius in tantum occupatum, reliquae res nullius sint absolute tales.

Sic cum Bataui in litore maris propter Angliam & Scotiam sibi tantum ius occupandi haleces reddiderint proprium: haleces in isto mari sunt res nullius secundum quid tales; reliqui vero pisces res nullius absolute tales.

§. 40.

Districtu quodam adquisito nondum ius occupandi res nullius in eo occupatum est; sic nec occupato iure occupandi res nullius in districtu, districtus esse occupatus dici potest.

Quum ius occupandi res nullius in districtu nec res ex districtu

strictu proveniens, nec utilitas sit, quam praebet districtus; sicque nec fructus nec usus districtus sit, facile vides ius occupandi res nullius in districtu a districtu prorsus diversum quid esse; quum vero a diversis ad diversa nulla valeat consequentia, in aprico est, districtu quodam adquisitum nondum ius occupandi res nullius in eodem esse occupatum, nec occupato iure occupandi res nullius in districtu, districtum esse adquisitum.

Schol. Quamvis hinc socii, *die Grönlands-Fabrer* dicti, ius occupandi pisces in mari glaciali occupatum habeant, tamen mare glaciale, res eorum propria non est.

§. 41.

Is, cui in districtu, alteri proprio, ius occupandi res nullius occupatum competit, servitutem habet.

Dominus de tota re sua pro suo arbitrio sicque de rei suae utilitate disponit; hinc quoque de ingressu districtus sibi proprii tamquam rei suae usu disponit. Iam vero nemo sic nec dominus districtus in exercitio iuris tui te turbare potest, hinc iure occupandi res nullius in districtu alii proprio occupato, dominus eius a fundi sui ingressu te arcere nequit, te participare igitur ab eius usufructu facile vides. Verum enim vero ius in re aliena constitutum, vi cuius quis vel de usufructu vel de proprietate ita participat ut dominus aliquid omittere debeat, cum dicatur servitus, ideoque is cui in districtu, alteri proprio, ius occupandi res nullius occupatum competit, servitutem habet.

§. 42.

Adquisitio fieri dicitur per uniuersitatem, si plures simul rem quamdam acquirunt, per fundos vero fieri dicitur, si singuli rem quamdam singularem acquirunt.

§. 43.

24 DISSERTATIO INAUGVRALIS

§. 43.

Res vniuersitatis est, quae in dominio vniuersitatis est, vsus vero omnibus vniuersitatis membris patet.

§. 44.

Ius occupandi res nullius occupari quoque potest per vniuersitatem; quod si factum, ius occupandi res nullius est res vniuersitatis.

Vniuersitas repraesentat indiuiduum humanum, hinc quae de humano indiuiduo valent, quatenus intellectu & voluntate gaudent; etiam de vniuersitatibus valent. Vides vniuersitatem posse declarare ius occupandi, res nullius velle suum esse proprium; ac quum nulla ratio dubitandi remanet vniuersitatem ius occupandi res nullius, & in eum statum posse radigere vt suum sit, quae omnia sunt requisita occupationis, vides & vniuersitatem ius occupandi res nullius occupare posse.

Quum vero res occupata in dominio eius sit, qui eam occupauit, ius occupandi per vniuersitatem occupatum in dominio vniuersitatis esse sat constat. At enim vero nulla subest ratio cur vnum prae altero vniuersitatis membro in perceptione vsus, cuius dominium penes vniuersitatem est anteferatur; hinc vsus iuris occupandi per vniuersitatem occupati omnibus patet vniuersitatis membris, talis vero res, dicitur res vniuersitatis, (§. 43.) ius ergo occupandi res nullius per vniuersitatem occupatum est res vniuersitatis.

§. 45.

Quum res vniuersitatis sit ius occupandi res nullius per vniuersitatem occupatum (§. 44.) seu in dominio vniuersitatis (§. 43.) dominus vero pro suo arbi-

arbitrio de re sua disponere possit: constat *Vniuersitatem de iure occupandi res nullius per vniuersitatem occupato omni modo disponere, hinc sibi retinere, derelinquere, alienare, a quocumque vindicare, nec minus de eius utilitate disponere posse.*

§. 46.

Dominium publicum das Staats-Eigenthum dicitur, quod est penes rempublicam, & res dicitur publica, quae est in dominio publico.

§. 47.

Res nullius ideo quod in territorio Reipubl. sunt, nondum desinant esse tales.

Res nullius non desinant esse tales nisi facta occupatione, sed ideo quoniam insunt territorio, occupatio nondum facta. Ergo res nullius ideo quoniam in territorio sunt Reipublicae, nondum desinant tales esse.

§. 48.

Quid quid per rempublicam acquiritur, res est publica.

Respublica est societas composita publicae salutis & securitatis ergo, hinc quid quid per rempublicam acquiritur, id plures simul acquirunt, qualis adquisitio quum dicatur fieri per vniuersitatem (§. 42.) sequitur id acquiri per vniuersitatem, quod acquiritur per rempublicam. Res per vniuersitatem adquisita fit res vniuersitatis (Phil. I. N. Ps II. §. 197) hinc res per rempublicam adquisita fit reipublicae, seu eius dominium competit Reipublicae; qualis quum dicatur publica res, (§. 46.) sequitur id quod per rempublicam acquiritur rem esse publicam.

D

§. 49.

§. 49.

Ius occupandi res nullius fieri potest publica res.

Quum per vniuersitatem hoc ius possit acquiri (§. 44) sicque etiam per rempublicam tamquam vniuersitatis speciem, utique quum quod acquiritur per rem. res sit publica (§. 48) occupandi ius res nullius res fieri potest publica.

§. 50.

Ius occupandi res nullius in territorio non est publica res, nisi acquisitionem per Rempublicam factam esse probari possit.

Quum enim salus & securitas publica non præcise requiratur, ut ius occupandi res nullius in territorio sit publica res, quem vnicum tantum finem habet societas quae dicitur Respublica, facile patet ex natura & essentia Reip. deduci non posse, quod ius occupandi res nullius in territorio sit publica res. Quamuis vero ius occupandi res nullius in territorio per se non sit publica res, tamen acquiri potest per rempublicam atque per hanc acquisitionem fieri rem publicam; (§. 49.) & quidquid per rempublicam acquiratur cum sit res publica, (§. 48) hinc si resp. acquisitionem huius iuris per rempublicam factam esse probare potest, hoc ius occupandi res nullius res est publica.

Schol. Egregium in Polonorum Republica occurrit exemplum; ubi ius occupandi res nullius publica res non est, nisi quoad certa mineralia.

§. 51.

Adquisitio iuris occupandi res nullius per rempublicam fit, vel modo originario vel deriuatiuo.

Ius occupandi res nullius natura est res nullius; (§. 33.) hinc quum res nullius tantum modo originario fieri possint

si sint propriae, & ius occupandi res nullius originarie ad-
quiri potest.

At quomodo fieri possit res propria ius occupandi res nullius
(§. 34.) ac inde in dominio alicuius esse (§. 2.) dominus
vero pro suo arbitrio de re sua disponit. E. & de suo iure
occupandi res nullius hincque id ad alios etiam transferre
potest, talis vero adquisitio ab alio qui iam erat dominus
facta dicitur derivativa, vides eius occupandi res nullius &
derivativae acquiri posse.

§. 52.

*Adquisito iure occupandi res nullius per rempu-
blicam modo originario, hoc ius in dominio publico il-
limitato est, nisi quod quoad districtum limitatum.*

Quomodo enim hoc modo adquisito iure occupandi res nul-
lius, adquisita sit res nullius; (§. 39.) hinc talis in quam ne-
mini competit ius proprium (§. 2.) dominus prior domi-
nium limitare nequit; hinc dominium adquirentis, qui per
hypothesin respublica est, est illimitatum. Nihilominus
tamen limites habet dominium respublicae districtum, alias
enim occupare vellet rem nullius, nullius limitibus circum-
scriptam id quod impossibile (§. 9.)

§. 53.

*Adquisitio iuris occupandi res nullius per rem-
publicam modo derivativo pactum supponit.*

Nemini invito dominium rei suae auferri potest; & nemo
invitus dominium rei alterius acquirit, sicque ad domini-
translationem transferentis & adquirentis consensus requi-
ritur; hinc consensus plurimum in vnas easdemque promi-
siones, seu pactum. Iam quomodo omnis adquisitio deriva-
tiva supponat ius proprium alterius, sequitur omnem ad-
quisitionem derivativam hinc & acquisitionem iuris occu-
pandi

pandi res nullius deriuatiuam, per rempublicam faciendam supponere pactum.

Schol. Quod adquisitio per vltimam voluntatem & praescriptionem facta iure naturali semper per pactum fiat Iuris Naturalis doceant DD. iisque demonstrationem reliquimus, quod Iure Naturali ad acquisitionem possessionis quidem, non vero ad ipsum ius adquirendum opus sit traditione ac adprehensione.

§. 54.

Ius occupandi res nullius deriuatiue per rempublicam adq̄situm ex pacto acquisitionis diiudicandum.

Ius occupandi res nullius deriuatiue adq̄situm pacto est adq̄situm (§. 53.) per pactum vero adquirens plus iuris non habet, quam quod in pacto in eum translatum; hinc ius occupandi res nullius deriuatiuo modo per Rempublicam adq̄situm ex pacto acquisitionis diiudicandum.

Schol. Si ergo ius occupandi fera animalia seu ius venandi tantum pacto adq̄situm, reip. non competit ius inueniendi. Et quae generaliter de pactis valent, valent quoque de pacto acquisitionis iuris occupandi res nullius.

§. 55.

Ius occupandi res nullius per rempublicam auferri potest in poenam alicui; quod si fit, ius occupandi res nullius adq̄ritur pacto.

Poenam est malum physicum ab eo qui alterum obligandi aliquod ius habet ob malum morale iidem inmissum, & malum Physicum idem nobis denotat ac status externus imperfectior, qualis quum contrahatur, si detrahatur ius occupandi res nullius vides ius occupandi res nullius alicui & per Rempublicam auferri posse in poenam. Hoc vero malum
physi-

physicum quum inmittatur ab eo qui alterum obligandi ius habet, & iuri in vno respondeat in altero obligatio: hinc poenas dans nullum dissentendi ius habet, ergo moraliter impossibile ut dissentiat, sicque consentit, hinc adest plurium consensus in eadem promissiones, seu pactum. Omnis ergo adquisitio sic & iuris occupandi res nullius per rempublicam, si in poenam fit, fit pacto.

§. 56.

Quum ius occupandi res nullius alicui in poenam auferri possit: *omnia de poena iureque puniendi utut infinito valentia, valent quoque de ablatione iuris occupandi res nullius in poenam.*

§. 57.

Respublica vna ab altera ius occupandi res nullius acquirere potest.

Ius occupandi res nullius potest esse publica res (§. 49) seu quae in dominio reipublicae est, (§. 36) dominus vero de re sua pro arbitrio disponit, hinc & transferre potest in quemcumque velit; nullum idcirco remanet dubium quominus respublica ius occupandi res nullius rem suam publicam transferre possit in aliam rempublicam acceptantem, ideoque respublica ab alia ius occupandi res nullius acquirere potest.

§. 58.

Ius occupandi res nullius acquiri potest bello, ac talis adquisitio est adquisitio per pactum.

Bellum est remedium quo iura nostra vi persequimur; quod si ergo ius nobis competit ad acquisitionem iuris occupandi res nullius, quod alter nobis denegat; & leniora remedia effectum desistuntur, ius occupandi res nullius, quia omnia remedia ad consequendum ius nostrum licita, bello acquiri potest.

30 DISSERTATIO INAUGURALIS

Quum vero res hostium non sint nullius, sed propriae, (§ 30) quarum adquisitio derivatiua, sicque pacto facta, (§ 53.) & adquisitio iuris occupandi res nullius bello facta, erit adquisitio per pactum.

§. 59.

Introductis Rebuspublicis adquisitio iuris occupandi bello facta est adquisitio per rempublicam a republica.

Nemini introductis rebuspublicis. ius bellum gerendi competit quam reipublicae; hinc belligerantes sint reipublicas necesse est, sicque adquisitio iuris occupandi res nullius introductis rebuspublicis per bellum facta est adquisitio per rempublicam a republica.

§. 60.

Bello iam affecutorio quam punitiuo acquiri potest ius occupandi res nullius; quod si factum, adquisitio per rempublicam a republica facta.

Bellum dicitur affecutorium, quod republica non laesa securitatis a laesionibus futuris certo vel probabiliter admodum ad effectum deducendis consequendae causa gerit; punitiuum vero, quod republica laesa ad laedentem rempublicam puniendum gerit. Reipublicae vero ius competit se defendendi, & puniendi, sicque ius securitatis, quod quidem infinitum est; quod si ergo huic iuri aliter satisfieri nequit, quam quod bello siue affecutorio siue punitiuo ius occupandi res nullius vel a laedente republica, vel a qua laesio extimecetur, acquiratur, dubio caret quod tam bello affecutorio, quam punitiuo ius occupandi res nullius possit acquiri.

At cum omnis adquisitio bello facta, facta sit per rempublicam, introductis nimirum rebuspublicis, (§ 59.) hoc & de bello affecutorio & punitiuo valere extra dubium est.

Schol.

Schol. Quod Rebuspublicis competat infinitum ius puniendi erga laedentem aliam rempublicam, fufius demonstrauit amicus doctiffimus REYHER in *Epist. gratue. ad V. C. NETTELBLADTIUM de bello punitiuo iure gentium necessario licito.*
Schol. Dari vtique respublicas, quibus aliam lacessantibus in securitatem nil nisi ius occupandi iis pretiosissimum adimi possit, vel si populi praebent exempla, qui ex solis rebus occupatis vitam sustentare coguntur.

§. 61.

Num adquisito iure occupandi res nullius deriuatiue per rempublicam dominium plenum an minus plenum, num directum an vtile, an seruitus, an ius pignoris adquisitum sit, ex pacto acquisitionis diiudicandum.

Tota cum adquisitio huius iuris deriuatiua ex ipso pacto diiudicanda (§. 54.) hinc quoque quae species iuris concessa sit, ex pacto acquisitionis diiudicandum.

Schol. Ius pignoris in iure occupandi res nullius concessum tam praecipue vtilitatis plenum est, si cum pacto antichretico concessum; seruitus vero, si concessum ius occupandi res nullius tamquam vsus fructus formalis.

Schol. Si ius occupandi res nullius tamquam seruitus constituta est, caue confundas illam seruitutem, vi cuius dominus huius iuris plenus a domino districtus vrgere potest, ne arceat eum a fundi sui ingressu. Vtraque vero seruitus a DD. Iuris Publici seruitus publici iuris adpellatur.

Schol. Rempublicam tota hac in doctrina qua talem considerauimus. Potest enim fieri, vt respublica tamquam vniuersitas priuata in aliena republica sibi comparet ius occupandi res nullius.

§. 62.

Quae de acquisitione iuris occupandi res nullius per

*per rempublicam §. 46-61. dicta, valent etiam de ad-
quisitione iuris occupandi res nullius per gentem.*

Gens a republica tantum differt, ut species a genere, gens enim est respublica, cuius superior ab alia Republica superiore nullo modo dependet, hinc quum de specie valeant quae praedicantur de genere: & ea de acquisitione iuris occupandi res nullius per gentem valere debent, quae de acquisitione iuris occupandi res nullius per Rempublicam facta dicta sunt. (§. 46-61.)

§. 63.

Iura superioris circa res nullius pertinent ad iura Maiestatica circa res.

Superior est qui habet imperium civile, seu ius praescribendi facienda securitati & saluti publicae conformiter, & iura in imperio civili contenta dicuntur Maiestatica, quae si res concernunt commode specialem Classem iurium Maiesticorum constituere possunt; hinc iura superioris circa res nullius pertinent ad iura Maiestatica circa res.

Schol. Quum superior plures personas, possit sustinere, e re nostra duximus adnotasse, nos de iuribus superioris circa res nullius dicturos considerare superiorem qua talem,

§. 64.

Res nullius absolute tales, Reipublicae superior tam ipsas, quam eas occupandi ius occupare potest.

Res nullius absolute tales sunt, quorum ius occupandi nondum occupatum, (§. 37.) hinc omnes ad earum acquisitionem aequale ius habent, sicque & superiori competit, ut suis subditis easdem occupandi facultas.

Quum vero etiam ius occupandi res nullius occupari possit (§. 34.) & circa hanc occupationem omnibus idem ius competat, non dubito quin & superior ius occupandi res nullius possit occupare.

§. 65.

§. 65.

In salutem Reipublicae superior occupationem rerum nullius absolute talium praecipere potest, quae prius tantum permiffa.

Superior gaudet imperio civili, seu iure praescribendi ea quae ad salutem & securitatem publicam Reipubl. faciunt; quod si ergo salus praeceptum urgeat, ut res nullius occupentur, superior subditis id quod merae facultatis est necessitati reddere potest praecipuis Legibus.

§. 66.

Urgente salute Reipublicae superior libertatem subditorum circa occupationem restringere potest.

Salus Reipubl. summa lex est, quam summam legem determinandi eius est, qui imperium civile habet; qui quum superior sit, consequens est, urgente salute Reip. superior libertatem subditorum circa occupationem restringere posse.

Schol. Haec ratio, cur saepe numero Rusticis ac opificibus venatio interdicta, quamvis fera sint res nullius absolute tales; haec etiam ratio cur venatio ad certum tempus nonnumquam restricta; si v. gr. *die Serzezeit* exempta; haec denique ratio cur venatio nonnullorum animalium, v. g. taurorum, vetita.

§. 67.

Si res nullius respectivae tales, & ius eas occupandi a privatis occupatum, superiori in ius occupandi res nullius subditis proprium eadem competunt iura, quae ipsi in genere circa res subditorum competunt.

Est ius occupandi res nullius res incorporalis, quod si occupa-

cupatum est, in dominio eius esse vidimus, qui id adquisit: talis res vero dicitur propria; hinc ius occupandi res nullius a priuatis occupatum est res propria priuatorum; quae de re de iure occupandi res nullius ea praedicanda sunt, quae de rebus propriis priuatorum in genere. Sicque superiori eadem iura in hoc ius priuatorum competunt, quae competunt in genere circa res priuatorum.

§. 68.

Collectae dicuntur id, quod subditi ex bonis suis in bona publica transferunt; quod si ex bonis non consumtibilibus transfertur steura dicitur.

§. 69.

Quoties superiori ius competit collectas exigendi toties iuri occupandi res nullius a subditis occupato steuras imponere potest.

Collectae enim dicuntur, quod subditi ex bonis suis transferunt ad bona publica. (§. 68.) Superiori vero eadem competunt iura in ius occupandi res nullius a subditis occupatum, quae in reliqua eorum bona competunt; (§. 67.) hinc quoties superior collectas exigere potest, toties integrum ipsi est ex iure occupandi res nullius occupato a subditis eas exigere, quod quum sit res non consumtibilis, collectae vero rebus non consumtibilibus impositae nominentur steurae, (§. 68.) vides superiori integrum esse steuras imponendi iuri occupandi res nullius a subditis occupato, quoties ius habet exigendi collectas.

Schol. Illa quaestio politica: num utilitatis sit, hunc potius collectandi modum aliis praeferre? nos iura tantum ostendentes neutiquam tangit.

§. 70.

Dominium dicitur, eminens, quod in res priuatas superiori competit.

Schol.

Schol. Satis differt hoc dominium eminens a publico dominio, (§. 46.) definito; quod non vti hoc, de quo hic nobis sermo est supponit res priuatas. De dominio eminente pro suo more satis egregie loquutus est Academiae Ingolstadiensis Cancellarius Perill. L. B. ab ICKSTADT in *Diss. Inaug. de dominio eminente*, Herbipoli ventilata.

Schol. Plus iuris exercere superiorem circa res priuatorum in dominio eminente, quam in iure collectandi, vbi res manent pristinis suis dominis, nemo non videt.

§. 71.

Si salus & securitas publica aliter adseruari nequit, superiori competit dominium eminens in ius occupandi res nullius a subditis occupatum.

Quum enim salus publica praeferenda sit salutis priuatorum, & vltima lex Reipublicae sit, omnia licent superiori, sine quibus salus & securitas publica adseruari nequit; quae si ergo vrgeat dominium eminens, & hoc competit superiori in ius occupandi res nullius a subditis occupatum.

Schol. Quod si ergo e. g. pax aliter adquiri nequit, quam translatione iuris occupandi res nullius a subditis occupati in hostem: superiori vel inuitis priuatis dominis vi domini eminentis transferre hoc ius licet. De iure superioris vero tantum loquentes aliis remittimus demonstrandum, quod prioribus dominis hoc in casu pro rata damnum exinde in ipsos refluxens sit resarciendum.

§. 72.

Quum salus & securitas publica summa sit lex, & superiori omnia competant iura, sine quibus salus & securitas publica adseruari nequit, sequitur: ea quae de rebus nullius absolute talibus §. 65. 66 dicta, quoque adplicanda esse ad res nullius respectiue tales, quarum ius occupandi occupatum a subditis.

§. 73.

Res publicae in specie sunt, quarum vsus ad singula Reipublicae membra pertinet; si vero non ad singula, sed vniuersa vsus pertinet, dicuntur res publicae patrimoniales, Kronen-Güter.

Schol In definitione rerum-publicarum (§ 46) indeterminatum reliquimus ad quem vsus harum rerum spectet, id quod determinationi speciali si subiicis nostram rerum publicarum diuisionem veram nominabis,

§. 74.

Quodsi ius occupandi res nullius res publica in specie est, superior de eo tantum ita disponere potest, vt vsus singulis saluus maneat, nisi aut salus publica plus iuris ipsi tribuat aut singuli consentiant.

Quum enim superioris non sit iura quaesita, subditis adimere, sed conseruare, & in rebus publicis in specie singulis competat ius quaesitum ad vsum earum, (§. 73.) consequens est, vt superior nomine totius Reipublicae dominium publicum hisce in rebus exercens, ita debeat disponere, vt earum vsus maneat saluus singulis. Quodsi ergo ius occupandi res nullius res publica in specie est, superior de eo tantum ita disponere potest, vt vsus singulis maneat saluus. Ast quum salus publica summa Lex sit, & superiori ad ea omnia ius suppeditet, sine quibus salus publica conseruari nequit: Superiori, suadente salute publica, & de iure occupandi res nullius, si res publica in specie est, competere ius ita quoque disponendi, vt adimatur singulis vsus, nullum est dubium.

Quilibet quoque iuri suo renuntiare potest, sic quoque singuli vsui iuris occupandi res nullius, publicae rei in specie, renuntiare possunt; hinc consensu singulorum superior

perior & ita de iure occupandi res nullius, re publica in specie, disponendi ius habet, vt vsus singulis adimatur.

§. 75.

Res publicae patrimoniales vel sunt *res fisci*, quae superiori ad suam sustentationem adsignatae; vel *res aerarii*, quae superiori, vt ex iis sumtus impensarum ad salutem & securitatem publicam promouendam necessariarum sumi possint, adsignatae.

Schol. Caue putes semper res publicas patrimoniales actualiter ita diuisas esse. Possunt enim eadem res promiscue ad vtrunque usum applicari, & recte applicantur, si non praecise talis diuisio constituta, ac tamen manent res publicae patrimoniales.

§. 76.

Si ius occupandi res nullius res fisci est, superior in eo est usufructuarius.

Usufructuarius dicitur qui usum & fructum rei percipit; & res fisci quae ad sustentationem principis destinata (§. 75.) quem finem rei fisci quum consequi nequeat superior, nisi usum & fructum rei fisci percipiat, superior in rebus fisci erit usufructuarius: Si igitur ius occupandi res nullius res fisci est, superior in eo erit usufructuarius.

Schol. Plura de iuribus superioris in iure occupandi res nullius re fisci adnotasse superuacaneum duxi; quum principio reductionis adhibito omnia superiori liceant, in hoc ius, quae competunt usufructuario in rem, cuius usufructum habet. Sic omnia ex vsu huius iuris percepta fiunt res principis priuatae, chatoul-Gelder.

§. 77.

Superior suadente salute & securitate publica ius

E 3

ius occupandi res nullius, rem fisci, immutare potest in rem aerarii, publicam in specie, & priuatam.

Quum enim dominus de re sua pro arbitrio disponere possit, res fisci vero sint res publicae patrimoniales (§. 70.) hae vero res publicae (§. 46.) quae igitur in dominio publico, seu reipublicae sunt; (§. 46.) hanc denique superior representens, superior suadente salute & securitate publica ius occupandi res nullius rempublicam pro arbitrio in rem aerarii, publicam in specie, & priuatam potest mutare.

Schol. Vsfufruarius hic simul est superior; alia hinc superior in ius occupandi res nullius quod est res fisci, iura habet vt vsufruarius, alia vero vt superior, quae sibi contradicere nequeunt, quia superior inmutationem hanc tantum suscepit suadente utilitate & securitate publica, quae tamen summa est lex.

§. 78.

Quodsi ius occupandi res nullius est res aerarii, superior eius est administrator.

Res aerarii adsignatae sunt superiori, vt ex iis impensas publicas praeter suam sustentationem necessarias pro salute & securitate publica faciat, superior hinc res aerarii ad destinatos suos conuertens vsus de illis disponit pro arbitrio Reipublicae; sicque Reipublicae in rebus aerarii est administrator. Quodsi ergo ius occupandi res nullius est res aerarii, superior eius est administrator.

§. 79.

Superior gratuito ius occupandi res nullius, rem aerarii, in alios de Republica bene meritos transferre potest.

Quum remunerationes bene de Republica meritorum ad impensas publicas pertineant, faciendae erunt ex rebus aerarii

rarii (§. 75.) quarum administrator est superior (§. 73.) hinc superior gratuito ius occupandi res nullius, rem aerarii, in alios de Republica bene meritos potest transferre.

§. 80.

Superior ius occupandi res nullius rem aerarii onerosè alienare potest.

Ad administrationem rei saepenumero requiritur ut res administranda alienetur; quum vero superior sit administrator iuris occupandi res nullius, rei aerarii (§. 78) superiorem ius occupandi res nullius, rem aerarii, onerosè alienare posse nullum est dubium.

§. 81.

Superior si sustinet imperium summum, nemini hominum ad rationes reddendas de gesta sua administratione in iure occupandi res nullius, re aerarii, est obligatus.

Superior dicitur summus, cuius imperium a nullius Imperio dependet, & superior non subiectus est subditis, nisi Monarchomachismum, pestilentissimam defendere velis sectam. Is vero cui ad rationes reddendas obligatus sum, mihi superior in illa administratione asse debeat necesse est. Sequitur inde superiorem si sustinet Imperium summum nemini hominum ad rationes reddendas de gesta administratione iuris occupandi nullius, rei aerarii, esse obligatum.

§. 82.

Dispositiones superioris de iure occupandi res nullius, tamquam re publica, fiunt per modum legis, tam communis, quam specialis.

Quum id quod superior fieri velit, dicatur lex, & disponendo de iure occupandi res nullius, re publica, superior deter-

determinat quid fieri velit circa hoc ius, legem ferat consequens, est. Lex vero omnis eum sit vel communis vel specialis, manifestum est, quod dispositiones superioris de iure occupandi res nullius, re publica, fiant per modum Legis tam communis quam specialis.

§. 83.

Subditus ius occupandi res nullius, rem publicam, acquirens, acquirit ius Maiestaticum modo derivatiuo, ita tamen vt acquisitione a subdito facta, illud desinat esse ius Maiestaticum.

Ius superioris circa res nullius pertinet ad iura Maiestatica circa res; (§. 63.) hinc qui ius occupandi a superiore acquirit, acquirit ius Maiestaticum; quod si res publica est ad res nullius referri nequit, sed in dominio publico est, hinc quum omnes res, praeter nullius, adquirantur modo derivatiuo, subditus ius occupandi res nullius, rem publicam acquirens, acquirit modo derivatiuo.

Ast enim vero iura Maiestatica tantum sunt iura superiori competentia, hinc acquisito iure occupandi res nullius re publica, a subdito, hoc ius desinit esse Maiestaticum.

§. 84.

Subditus acquisitionem iuris occupandi res nullius, rei publicae, a superiore factam probare debet.

Subditus enim ius occupandi res nullius, rem publicam, acquirens, acquirit ius Maiestaticum, seu ius superiori competens (§. 83.) hinc subditus acquisitionem huius iuris a superiore factam probare debet.

§. 85.

Subditus acquisitionem iuris occupandi res nullius rei publicae, probans, vel per Leges communes vel speciales concessionem factam esse probare debet.

Omne

Omnem dispositionem superioris circa ius occupandi res nullius, rem publicam, fieri per modum legis tam communis quam specialis (§. 82.) ostensum; iam subditus acquisitionem huius probans iuris, ad dispositionem superioris prouocat, hinc subditus acquisitionem iuris occupandi res nullius, rei publicae, probans, vel per Leges communes vel speciales concessionem factam esse probet.

§. 86.

Praescriptio non est modus acquirendi ius occupandi res nullius, rem publicam.

Praescriptio est acquisitio per possessionem, ad quam secundum iuris Naturalis principia vero quoque requiritur bona fides, quam, quum habere nequeat subditus iura Maieftatica, quale est ius occupandi res nullius, res publica, possidens, hinc praescriptio modus esse nequit acquirendi ius occupandi res nullius, rem publicam. L. B. ab IKSTADT *de possessione vel quasi regalium subditorum, contra territorii dominum parum aut nihil releuante.*

§. 87.

Subditus ius occupandi res nullius, rem publicam, sibi acquisitum ex praescriptione immemoriali probans, legem concessionem continentem adfuisse praesumptiue probauit.

Quum enim probabile non sit, quod superior subditum in possessione huius iuris per tempus immemorabile quietum reliquerit, nisi acquisitio iusto facta fuerit modo, praesumptiue sequitur concessionem huius iuris adfuisse per Legem factam. Subditus ideo acquisitionem huius iuris ex praescriptione immemoriali probans, probauit legem concessionem continentem praesumptiue adfuisse.

Schol. Eandem thesin nobiscum defendit L. B. de CRAMER

F in

in vindictis regalis iuris venandi, vbi §. 7. tamquam ICtis tralatitium idem adserit contra B. THOMASIVM in Dissert. de praescriptione regalium ad iura subditorum non pertinenta, aliosque.

§. 88.

Praescriptio immemorialis subditorum ad acquisitionem iuris occupandi res nullius per leges vetitam nihil releuat.

Quum enim omnis praesumptio exsulet, quod possessio est fit immemorialis contra LL. legitimo modo sit acquisita; omne vero subditorum ius per praescriptionem immemorialem regalium ortum ex illa praesumptione dependeat (§ 87.) consequens est praescriptionem immemoriam subditorum ad acquisitionem iuris occupandi res nullius, quatenus per LL. vetita nil releuare. L. B. de CRAMER *Resolutio Problematis iuris: An praescriptio immemorialis subditorum releuet contra ordinationem prouincialem.* Perillust. Duc. Magdeb. Cancell. BÖHMER. *de praescriptione contra LL. maxime prohibitiuas.*

§. 89.

Si de iuris occupandi res nullius, rei publicae, translatione in subditum, inter hunc & superiorem lis mota, subditus licet possideat, ab exercitio desistere debet, donec lis finita.

Quamvis enim possessio operetur praesumptionem pro possidente, tamen haec praesumptio in possessione subditorum regalium sic & in possessione iuris occupandi res nullius rei publicae, per aliam fortiorem eliditur praesumptionem. Competunt enim in regula omnia iura Maiestatica superiori, & subditi non nisi per modum exceptionis ea adquirunt. Inter quae quum ius occupandi res nullius res publica merito referatur, vides, quod si de iuris occupandi res nullius,
rei

rei publicae, translatione, inter subditum & superiorem lis mota, subditus licet possideat, ab exercitio desistere debeat, donec lis finita,

§. 90.

LL. speciales concessionem iuris occupandi res nullius, rei publicae, subditis factam continentis, stricte sunt interpretandae.

LL. omnes speciales stricte esse interpretandas, quia exceptionem regulae efficiunt, inter ICros tritum est; ex quo colligi debet, & LL. speciales concessionem iuris occupandi res nullius, rei publicae, subditis factam continentis, stricte esse interpretandas.

Schol. Si v. g. per Legem specialem nobili de iure occupandi fera animalia privilegium concessum, in genere hoc tantum de infima venationis specie erit intelligendum, & superiori ius conuenandi integrum esse praesumendum.

Schol. De hisce Iuribus principum in res nullius Consummatissime egit *Perillustr.* BÖHMER in *Iure Publico vniuersali*, vbi iura ostendit Principis circa adespota.

CAPVT II.

DE

IVRE REGIS BORVSSORVM CIRCA
RES NVLLIVS IN BORVSSIA.

OBS. I.

Ante Crucigerorum in Borussiam aduentum, Borussi occupationem cuiuslibet licitam ducebant, sicque, ius occupandi res nullius non erat occupatum.

F 2

44 DISSERTATIO INAUGURALIS

tum. HARTKNOCH *Alt und Neu Preussen P. I. cap. XIII. §. 7.* CASPAR SCHÜTZ *Chron. Pruss. fol. 3.*

OBS. II.

Conradus Masouiae Dux ob infinitas terris suis a Borussiae veteribus incolis illatas iniurias, HARTKNOCH *l. c. P. II. c. I. §. 13.* Crucigerorum auxilium ea lege implorauit, vt terram, quam possent de manibus infidelium expugnare, cum omni iure & vtilitate, quibus ipsi & progenitores sui possederunt possidendam, nihil sibi iuris aut proprietatis in ea referuans, habeant. HARTKNOCH *loc. cit. §. 14.* a DYSBURG *Chron. Pruss. P. II. cap. 5.* V. C. OHLIVS *in Diss. sub B. Heinccii praesidio habita: Prussia Imperio R. G. numquam adquisita. §. 8.*

OBS. III.

Ordo Teutonicus vindictam Conradi praedicti suscipiens, desperato per LIII. annos bello gesto, totam Borussiam in suam redegit potestatem; HARTKNOCH *l. c. c. 2. §. 8. p. 292.* ita vt veteres terrae incolae aut extirpati & patria pulsi, quorum sedes veteranis ordinis militibus distributae, aut in gratiam duris tamen conditionibus sint suscepti. CHRIST. DE WEGNER *in Differen. Iur. Ciu. Caesar. & Prouinc. Pruten. th. 2. litt. (g).*

OBS. IV.

Crucigeri, bello punitiuo Borussia occupata, primis

primis in LL. latis, circa res nullius disposuere. Sic in LL. Culmensibus, seu Priuilegio Culmensi, sancitum: *Man soll in Erfindung der Goldgruben das Schleifische Recht; in Erfindung der Silbergruben das Freybergische Recht in acht nehmen.* HARTKNOCH l.c. P. II. c. 7. §. 4. 6. & §. 6. Zum dritten, inquit, *sind auch in dem Culmischen Priuilegio - - Ordnungen und Gesetze - - von den Fischereyen, Bergwercken, Salzgruben.* In LL. 1307. latis, lege 18. sancitum: *Niemand soll der wüsten Gütther gebrauchen ohne Erlaubniß und Zulassung der Obrigkeit bey Poen zehen guter Marck.* HARTKNOCH l.c. §. 10. p. 669. a.

§ 91.

Ante Crucigerorum in Borussiam aduentum, res nullius erant in illa regione res nullius absolute tales.

Ante Crucigerorum aduentum occupatio rerum nullius cui libet erat licita (Obf. I.) hinc ius occupandi res nullius non erat ius proprium (§. 2.) sicque non erat occupatum, (§. 33.) Res nullius vero, quæ ita nullius sunt, vt nec ius eas occupandi occupatum sit, sunt res nullius absolute tales, (§. 37.) Ergo. Ante Crucigerorum in Borussiam aduentum res nullius erant res absolute nullius.

Schol. Seruabant Borussi hac in re mores omnium fere populorum antiquiorum, quibus id commune fuit, quod res nullius relinquerent absolute tales, præcipue quum luxus exsularet adhuc, & vitæ simplicitati sufficiebant, quæ ex occupatione rerum nullius erant acquisita.

§. 92.

Crucigeri ius occupandi res nullius in Prussia occuparunt.

Crucigeri Borussiam desperato bello in suam redegerunt potestatem, ita ut veteres incolae aut exstirpati, aut patria pulsi, aut in gratiam quidem, duris tamen conditionibus suscepti (obs. III.) hinc omnia quae Borussiae inerant, sic quoque ius occupandi in eum statum redegerunt, ut Crucigerorum esse possint; de hoc iure occupandi vero variis legibus disposuerunt, (Obs. IV.) hinc declararunt animum ut suum esse velint ius occupandi res nullius, verum enim vero hisce duobus absolvitur tota occupatio, hinc id occuparunt.

Schol. Et haec occupatio fere omne pretiosissimi belli lucrum deuorabat, quum Borussi in simplicitate vitae degentes suos thesauros omnes ex piscatione, venatione, & aucupio; ornamenta ex succino & lapillis; arma ex lignis & inuento ferro desumerent.

OBS. V.

Borussia Imperio R. G. numquam adquisita est.

Probationem historicam huius facti felicissime suscepit Celeb. Albertinae Prof. dignissimus, OHLIVS *duabus Dissert. de hac materia*, altera hac in Fridericiana, altera in Albertina alma ventilatis.

§. 93.

Ordo Teutonicus nec Imperio R. G. nec Polonis ius occupandi res nullius in Borussia adquisiuit.

Borussia Imperio R. G. numquam adquisita est, (obs. V.) omnis vero adquisitio iuris occupandi simul cum adquisitio-
ne terrarum Borussicarum peracta, (§. 2.) hinc ordo Teu-
tonicus Imperio ius occupandi res nullius in Borussia non ad-
quisiuit. Conradus vero ex cuius iure belli Borussi ab Ordine praedicto adgressi, eius auxilium ea lege implorauit, ut
terram

terram quam Crucigeri possunt de manibus infidelium expugnare cum omni iure & utilitate quibus ipsi & progenitores sui possiderunt in perpetuum possidendam, nihil sibi iuris aut proprietatis in eam referuans habeant; (Obs. II.) hinc vides nec Polonis vllum vnquam ius, sic nec ius occupandi res nullius adquisitionem esse per Ordinem Teutonicum.

§. 94.

Ius occupandi res nullius in Borussia per Ordinem Teutonicum occupatum res publica patrimonialis facta est.

Ordinem Teutonicum specialem fuisse rempublicam, tam notum est, quam quod notissimum. Quum vero adquisitionem per Rempublicam ius occupandi res nullius, fiat publica res, (§. 48.) ius occupandi a Crucigeris in Borussia occupatum, factum est publica res. Quum vero usum huius iuris non singulis ex illa republica reliquerit ordo Teutonicus (Obs. IV.) publica res vero, cuius usus non ad singula membra, sed ad vniuersa pertinet, dicatur res publica patrimonialis, (§. 73.) consequens est ius occupandi res nullius in Borussia ab Ordine Teutonico occupatum publicam rem patrimonialem factam esse.

Schol. Caue mireris Crucigeros ius occupandi fecisse rem publicam patrimonialem. Omnis enim erant Germani, quos inde fugere non potuit in Germania hocce ius ex optimis Politicæ regulis esse rem publicam patrimonialem; vti pro more suo egregie demonstrauit L. B. de CRAMER in *vindictis regalis iuris venandi*, cuius ad imitationem idem obseruauit Ordo Teutonicus in Borussia bello nacta.

OBS. VI.

Finio ob foedam seditionem Borussicarum ciuita-

uitatum per XIII. annos cum Polonis gesto bello. Occidentalis pars Borussiae tota relicta est Reipublicae Polonicae, reliqua quidem Ordini Teutonico relicta, non vero nisi cum nexu feudali, ita Rex Poloniae dominus directus eius partis Borussiae factus, quam obtinuerant Crucigeri in hac pace 1465. inita HARTKNOCH *A. und N. Preussen P. II. c. II. p. 318.* Idem nexus feudalis seruatus est pace 1525. inter primum Borussiae Ducem D. Albertum & Rempubl. Polonicam inita. HARTKNOCH *l. c. P. II. cap. 2. §. 12. p. 325.*

§. 95.

Iuris occupandi res nullius in Borussia per pacem 1465. & 1525. initam, dominium directum tantum, non plus iuris, adquisiuere Poloni.

Poloni hac pace tantum nexum feudalem in Prusiam nacti sunt: (Obs. VI) nexus feudalis vero plus iuris non tribuit quam dominium directum; hinc iuris occupandi res nullius in Borussia per pacem 1465. & 1525. initam dominium directum tantum, non plus iuris adquisiuere Poloni.

OBS. VII.

Sublato per pacta Welauientia & Brombergensia nexu feudali Fridericus Guilielmus M. dominium suae Borussiae partis plenum sibi vindicauit, quem Borussiae Ducatum Diu. Fridericus I. mutauit in regnum. HARTKNOCH *l. c. P. II. cap. II. §. 41. p. 362.* V. BESSER *Preussische Krönungs-Geschichte.*

S. hol.

Schol. Ex datis obseruationibus omnes regni Borussici mutationes iamiam intelliges; quamuis ex mutatione Ducatus in Regnum nullus effectus circa ius de quo nobis sermo redundet; vti plenius videbis ex Consultis & Celeb. NETTEBLADTII *diff. de Coronatione eiusque effectu inter gentes.*

§. 96.

Iura principis in geuere circa res nullius, sunt etiam iura regis Borussorum circa res nullius in Borussia.

Rex Borussiae solus Borussiae princeps est; Et nexus feudalis inter Dominantem Borussiae & Rempubl. Polonicam sublatus; (Obs. VII.) quae E. principis in genere iura circa res nullius adsunt, etiam iura Regis Borussorum circa res nullius in Borussia sint necessaria est.

Schol. Ex his dictis vsus tractationis nostrae generalis luculenter adparet.

§. 97.

Rex Borussorum ius occupandi res nullius in Borussia & administrare, & in suos vsus conuertere potest.

Ius occupandi res nullius in Borussia est res publica patrimonialis (§ 94.) hinc quum in Borussia huiusmodi res publicae patrimoniales non subdiuisae sint in res aerarii & res fisci, teste notorietate; in illis vero superior administrator, in his usufructuarius sit: (§. 78. 76.) iura vero superioris circa res nullius in genere & iura sint regis Borussorum in Borussia (§. 96.) Rex Borussorum ius occupandi res nullius in Borussia & administrare & in suos vsus conuertere poterit.

Schol. Felix ista Respubl. vbi necessarium non est, res publicas

cas patrimoniales subdiuidere in aerarii res, & res fisci: nec fecellit Borussorum fundata spes. Possent nisi haec plagellae in molem magni operis succrescerent, ostendere, quae felicitas ex hacce commixtione prouenta. Saltem tamen id in memoriam reuocandum puto, quod Diu. Fridericus Guilielmus regias suas opes non ad acquirendum patrimonium priuatum principis, sed ad suppeditanda successoribus domania, & ad reponendum regni sui thesaurum in quo tamen potentiam Reipubl. consistere adfirmant Politici, locauerit. Cuius vsum sub nostri Clementissimi Friderici Magni auspiciis nuperrimo felicissimo bello absque Collectis subditis impositis peracto experti sumus.

§. 98.

Rex Borussorum ius occupandi res nullius in Borussia & gratuito & onerosè alienare potest.

Quum ad administrationem rerum publicarum patrimonialium superioris pertineat, vt & gratuito & onerosè alienare possit (§ 79 80.) ius occupandi res nullius in Borussia vero sit res publica patrimonialis (§ 94.) iura superioris vero circa res nullius quoque sint iura Regis Borussorum circa res nullius in Borussia (§ 96.) manifesto adparet, regem Borussorum ius occupandi res nullius in Borussia & gratuito & onerosè alienare posse.

§. 99.

Rex Borussorum nemini hominum ad rationes reddendas de gesta sua administratione in iure occupandi res nullius est obligatus.

Quum enim Rex Borussorum per pacta Welauensia & Brombergensia summum obtinuit in Borussia Imperium (Obl VII.) superior vero qui sustinet summum Imperium non obligatus sit ad rationes reddendas de gesta sua administratione

stratione in iure occupandi res nullius: (§ 81.) neque Regem Borussiae absque defensione Monarchomachismi hanc obligationem habere defendi poterit.

§. 100.

Rex Borussiae de iure occupandi res nullius disponens, disponit per modum legis vel communis vel specialis.

Dispositiones superioris de iure occupandi res nullius, fiunt per modum legis, tam communis quam specialis; (§ 82.) quae vero de superiore in genere valent, valent etiam de Rege Borussiae: (§ 96.) hinc Rex Borussiae de iure occupandi res nullius in Borussia disponens, disponit per modum legis tam communis quam specialis.

Schol. Piget nos prolixius adplicationem iuris leges ferendi adplicasse in hac materia ad Borussiae Regem, quia omnia quae de LL. in genere earumque mutatione ac de LL. communibus ac specialibus in specie valent, eodem modo valere debeat de LL. Regis Borussiae circa res nullius latis.

§. 101.

Borussiae subditi iure occupandi res nullius gaudentes, gaudent iure Maiestatico modo derivativo acquisito, ita tamen ut non amplius sit ius Maiestaticum.

Subditi ius occupandi res nullius rem publicam acquirens, acquirit quidem Maiestaticum ius modo derivativo, ita tamen ut desinat esse ius Maiestaticum (§ 83). Tam vero Borussiae subditi, quum ius occupandi res nullius in Borussia sit publica res (§ 94.) gaudent iure occupandi res nullius tamquam re publica. Gaudent itaque iure Maiestatico

quidem, modo deriuatiuo adquisito, sed ita vt definit esse ius Maiestaticum.

§. 102.

Quum Borussiae subditi iure occupandi res nullius in Borussia gaudentes gaudeant iure Maiestatico adquisito modo deriuatiuo, ita vt definit esse ius Maiestaticum: *omnia quae (§. 84-90.) ex hoc principio demonstrauimus ad Borussiae subditos iure occupandi res nullius in Borussia gaudentes, erit adplicandum.*

OBS. VIII.

Leges Borussiae communes ius occupandi nonnullas res nullius subditis concesserunt; v.g. thesaurorum *Pr. L. R. P. II. pag. 18. §. 4. 5.* Ius occupandi vero nonnullas res nullius plane reprobarunt, v.g. Succini. *Pr. L. R. P. II. p. 7. §. 3.* B. GRUBE *corp. Const. Pruten. P. III. pag. 312.*

Schol. Varia quoque exempla adducere possem de iure occupandi nonnullas res nullius praesertim animalia fera huic vel illi subdito nobili per Legem specialem concessio, sed supernacaneum duxi de re notoria verba facere.

Schol. De iis quae per LL. communes Pruten. circa ius occupandi res nullius in Borussia disposita sunt laetiori filo egit *Perillusfr. de SAHME in der gründlichen Einleitung zur Preussischen Rechts-Gelahrtheit B II. T. II.*

§. 103.

Quae in Iure Romano de acquisitione rerum nullius disposita, ad Borussiae subditos non sunt adplicanda.

Quum

Quum enim adquisitio iure occupandi res nullius in Borussia, adquiratur ius Maiestaticum: (§. 101.) iura Maiestatica vero ad iura publica pertineant, haec rempublicam specialem supponant, a Republ. Romana ad Rempubl. Borussiae non valet consequentia. Nec obstat receptio subsidaria iuris Romani in prooemio *des Preussischen Land Rechts* facta, quia haec receptio tantum in subsidium iuris Pruntenici facta. Firmum hinc iacet principium quod quae in iure Rom. de acquisitione rerum nullius, disposita ad Borussiae subditos non sint adplicanda.

§. 104.

Quodsi per concessionem ius occupandi res nullius res propria facta in Borussia, Borussiae Regi competit ius occupationem restringendi; & praecipuendi; de hoc iure steuras exigendi; nec non ipsi competit dominium eminentis in hoc ius.

Haec iura enim dum sint iura superioris in genere, (§. 65.) 72) quae vero de superiore in genere valent, valeant etiam de Rege Borussiae circa res nullius in Borussia (§. 96.) nemo non videt, regi Borussiae competere haec omnia iura, si ius occupandi res nullius in Borussia per concessionem facta sit res propria.

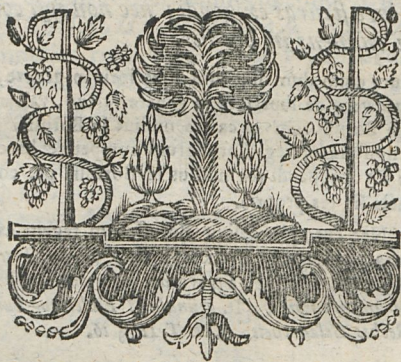
Schol. Nec exempla desunt Borussiae regem exercuisse haec iura. Legatur B. GRUBE *Corp. Constat. Prut. P. III. p. 104. seq.* Perillusfr. de SAHME de venatione tempore foeturae ferarum prohibita. It. *gründliche Einleitung zur Preussischen Rechts Gelahrtheit. B. II. T. II. §. 16.*

§. 105.

Dicenda quidem varia adhuc essent, de iure Regis

Regis Borufforum circa res nullius in Borussia, praefertim ad specialiora, ius venandi aliaque progressum suscipere si vellem: ast dum ex generalioribus hactenus suppeditatis partim nullis difficultatibus, dubiis nullis subiaceat conclusio ad specialiora; partim dissertationis spatium ne excedam, id quod reliquum est huius argumenti in aliud tempus reiiciendum puto.

T A N T V M.

01 A 6621

ULB Halle

3

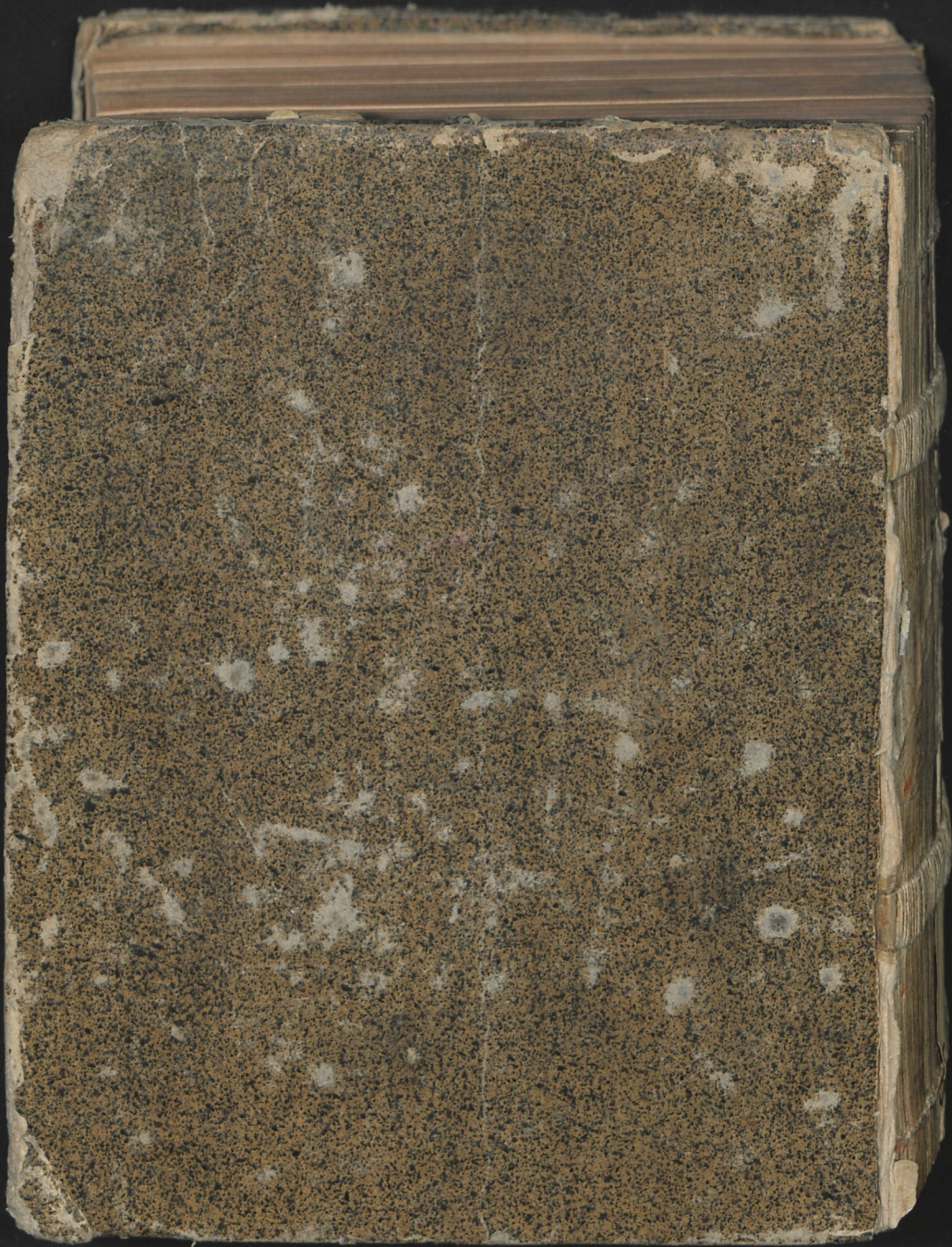
003 092 399

VD 18

VD 18

DISSERTATI
IVRE

RES
IN G
REGIS

RES NV

CONSENSV ILI
SVMMOſ IN Y

D. OCT
PVBLICO ERV

CAROLVS
SAA

HALAB
TYPIS IO. CHRIS

20
DICA
PIS

M

RDINIS
ORES

LI

POGR.

